

A csengőhangú királylány

Írta: Molnár Imola,
illusztrálta: Liviu Boar

Egyszer volt, hol nem volt, réten innen, dombon túl, a vaskaputól bocs-kornyira, a köves úttól lábnyomnyira volt Jégcsap király birodalma. Annak a kellős közepében, a fehér galléros gyilkosgalóca tövében egy barlang tángott. Falai mészkőből voltak, melyeket puha moha takart be, és csak itt-ott villant meg a napfényben néhány szikladarabocsk. Senki sem sejtette, mi lehet a barlang mélyén, pedig ott díszelgett Jégcsap király palotája. Ám nem volt cifra palota, az ablaka sem volt zöldre festve, de még tubarózsa sem volt a párkányon. Jégvirág? No, abból jó sok volt. A bejáratot jégoszlopok díszítették, a szobákban jégvirágos padló volt, a mennyezetet pedig ezer meg ezer csilingelő, csengő-bongó jégcsap borította.

Ebben a palotában lakott a király meg a királyné és a csengőhangú leányuk. A leány mindennap kísétált a palota mellé, a hidegvizű tó szélére. A tóban rézszínű halacskák, vak lazacok laktak. Szemük nem volt, de fülük annyi, ahány pikkely a hátukon. A királylány mindennap a halacskákkal játszadozott. Ha dalolni kezdett, a jégcsapok csilingeltek, a vak lazacok pedig táncrea perdültek. Olyan muzsika fakadt a lyukból, hogy egészen a vaskapuig elhal-latszott.

A vaskaputól bocskornyira egy favágó éppen fát vágott, amikor hirtelen lágy csilingelésre emelte fel a fejét.

- Mi lehet ez a csengés-bongás?

Megyek, megnézem. – mondta, aztán vállára tette baltáját, megragadta tarisznyáját, és elindult a csengő hang után.

- Csengésed kábít, zsongásod csábít, mutasd magad, jer elő, te csiklandozó, csengőhangú akárki! - hívogatta a favágó a királylányt.

A királylány így szólt ki a mély lyukból a favágónak:

*A réten innen, dombon túl,
Vaskaputól bocskornyira,
Köves úttól lábnyomnyira,
A gyilkosgalóca tövében,
Egy barlangnak közepében,
Jégvirágos palotában,
Hidegvizű tavacskában,
Hat vak lazac tánkra perdül,
Ici-pici jégcsap csendül.
Akármibe fogadom,
Magam meg nem mutatom!*

Ment, mendegélt a favágó, amíg a gyilkosgalóca tövéig nem ért, de nem találta a csengő hangot. Így hát leheveredett a gyilkosgalóca mellé, elővette az uzsonnáját, és jóízűen falatozni kezdett. Maradék kenyerét a barlangba hajította, az meg egyen-

esen a király palotája mellé, a hidegvizű tóba csobbant. A favágó még egy ideig kereste a jégcsapmuzsikát, de aztán csalódottan továbbállt.

A királylány szomorúan nézte, hogy miként úszik a hidegvizű tóban a favágó uzsonnája. A vak lazacok partra tolták az elmirzselt-morzsalt elemozsiát, a királylány meg elvitette a palota szemétdombjára, aztán ismét leült a tópartra, és tiszta hangján dúdolni kezdett:

*A réten innen, dombon túl,
Vaskaputól bocskornyira,
Köves úttól lábnyomnyira,
A gyilkosgalóca...*

Még jóformán el sem kezdett dalolni, amikor a köves úttól lábnyomnyira förtelmes dübörgés, patacsattogás zavarta meg a vak lazacok és a királylány játékát. Egy sereg katona poroszkált tüzes paripán. De a csengő-bongó dal őket is a barlang szélére csábította. A katonák fűt-fát felkutattak, még a gyilkosgalóca fehér gallérja alá is belestek, mégsem találták a hang gazdáját.

- Bújj elő, bújj elő, te csengőhangú, madárfüttyű akárki! –csalogatták a katonák a királylányt.

De a lány nem akart előbújni a palotájából:

*A réten innen, dombon túl,
Vaskaputól bocskornyira,
Köves úttól lábnyomnyira,
A gyilkosgalóca tövében,
Egy barlangnak közepében,
Jégvirágos palotában,*

*Hidegvizű tavacskában,
Hat vak lazac táncra perdül,
Ici-pici jégcsap csendül.
Akármibe fogadom,
Magam meg nem mutatom.*

Ekkor a katonák a barlangnyílás mellé telepedtek, és lett ott ám dinomdánom! Három nap és három éjjel mulattak. Ettek-ittek, ugrándoztak, bukfenceztek, cigánykereket vetettek, s a korsójukat, kannájukat, késüket és villájukat, sisakjukat, páncéljukat, elmirzselt-morzsált elemózsiájukat, mind a lyukba vetették. Nem is gondoltak arra, hogy milyen nagy kárt tettek, hisz a sok lim-lom teljesen ellepte a hidegvizű tavat. Sírt a királylány, zokogtak a halak, bánkódott a hidegvizű tó, és éktelen haragra gerjedt a birodalom királya:

*- Ettetek-ittatok, mulattatok,
A sok lim-lomra nem vigyáztatok!
A kis tavamat beszennyeztétek,
A palotámat tönkretettétek.
A heje-hujából most már elég,
Szikrázik a szemem, a dühtől ég!*

Hét nap és hét éjjel dolgozott látástól-vakulásig a palota népe, míg a sok lim-lomot elvitte. De másnap minden előről kezdődött. A királylány énekelt, a vak lazacok táncoltak, és sorban érkeztek a barlanghoz mesterek, vitézek, de még királyok és királylányok is. Mindannyiukat a csábító jégcsapmuzsika hozta erre a vidékre.

Ám hiába keresték, kutatták, mégsem találták a csengő hang gazdáját, csak bedobigáltak mindenféle kacatot a barlangba. Addig-addig hajigálták, míg a palotát a sok lim-lom teljesen be nem fedte. A jégoszlopok, a jégvirágpadló és a jégcsapok megfakultak, a vak lazacok megbetegedtek. A királylány bánatában a szobájába zárkózott, és a könnyeit hullatta. Az édesanyja hiába vigasztalta, nem tudott enyhíteni a csengőhangú leánya bánatán. A király szeme pedig

hol a dühtől szikrázott, hol pedig a könnyeitől csillogott. Kiment a hidegvizű tó szélére, és toroka szakadtából kiáltani kezdett, de a sok kacat miatt csak egy hangfoszlány szivárgott a felszínre:

*-A réten innen, dombon túl,
Vaskaputól bocskornyira,
Köves úttól lábnyomnyira,
A gyilkosgalóca tövében,
Egy barlangnak közepében,
Megfulladunk a szemétben.
Kistavamat beszennyezték,
Palotámat tönkretették.
Annak adom leányomat,*

*És fele királyságomat,
Ki jégcsapomat megtisztítja,
Halaimat meggyógyítja.*

A jajveszékelésre a barlangnyílásnál lakó gyilkosgalóca figyelt fel. Egy, kettő, három, már továbbította is a hírt a bagolynak. Így bagoly mondta verébnek,

veréb mondta vérebnek, véreb mondta egernek, eger mondta pelének, pele mondta békának, béka mondta bikának, hogy Jégcsap király annak adja leányát és fele királyságát, aki megmenti a limlommal beborított palotát.

Futott a hír, szaladt, akár a pejló, míg nem egy szegény legény fülébe nem jutott. No, azóta a szegény legénynek se éjjele se nappala. Folyton odavagyott a muzsikáló palotába. Mit gondolt, mit nem magában, egy szép napon

tarisznyájába elemózsiát pakolt, s elindult megkeresni a a barlang mélyén levő palotát.

Ment, mendegélt a szegény legény réten, dombon, erdőn keresztül, míg eltévedt. Egy tarló mellett vezetett az útja, ahol éppen egy kévekötő kötelet tekergetett.

- Mi járatban errefele, te szegénylegény? – kérdezte a Kévekötő.

*- Hej, merre van a gyalogút,
A réten innen, dombon túl,
Vaskaputól bocskornyira,
Köves úttól lábnyomnyira?
A barlang mélyét keresem,*

Hogy a király lányát elvegyem. – így a szegény legény.

- Hej, kedves barátom, én tudom ám, merre van az a palota. A gyilkos galóca töve mellett, a barlang mélyén. No, de kéz kezet mos. Ha megjavítod a kévekötőgépet, segítek neked eljutni oda. – felelte a Kévekötő. A szegény legény ráállt a vásárra.

Virradattól alkonyatig tette-vette a csavarokat, míg sikerült a kévekötőgépet megjavítani. Szavatartó ember volt a Kévekötő. Szép sorjában elmondta a szegény legénynek, merre térjen. Jobbra menjen, balra forduljon, aztán pedig egyenesen előre tartson. Még az útravalóról sem feledkezett meg. A Kévekötő elővett egy jó hosszú kötelet, aztán a szegény legény vállára akasztotta, majd útjára engedte.

Ment, mendegélt tovább a szegény legény, jobbra fordult, balra tért, de csakhamar rásötétedett. A közelben egy fényecskét pillantott meg, amely egy házhoz vezetett. Kopogtatott a legény. Az öntömester ajtaján zörgetett.

- Ki az? Ki háborgat otthonomban? – szólt ki csípős hangján az öntömester, és megpattintotta az ajtót.

- Kedves Öntömester, bántani én nem akarok, csak hajlékot keresek a fejem fölé. Meg aztán egy kis falnivaló sem volna rossz az éhes gyomromnak. – mondta alázatosan a szegény legény.

- Hát nem bánom, ha holnaputánig megöntesz ezer vasüstöt, itt alhatsz az otthonomban. – így az Öntömester.

- Itt a kezem, nem disznóláb! – és bedugta a kezét a résen a szegény legény.

Az Öntömester beengedte a szegény legényt, jót vacsoráztak, aztán nyugovóra tértek. Másnap reggel hajnalban kelt a szegény legény, jó nagy tüzet rakott, megolvasztotta, majd keverte a vasat reggeltől estig, míg el nem készült az ezer vasüst. Ekkor

az üstöket egymásra rakta, s lett ebből egy akkora vashegy, hogy még az ég madarai is csodálkozva nézték. Az Öntömester így szólt a szegény legényhez:

- Ígéreted betartottad, az ezer üstöt megöntötted, nesze neked is egy üst. – evvel odanyomott a kezébe egy jó nagy vasüstöt.

A szegény legény megköszönte az ajándékot, és útnak indult. Innen már csak egyenesen előre kellett mennie. Hama-

rosan a fehér galléros gyilkosgalóca tövéhez érkezett, de a barlangnak hűlt helyét lelte. Nem volt itt se lyuk, se moha, se napfény. De volt helyette rozsdás sisak, kanál, villa, elnyűtt bakancs. A szegény legény elővette vasüstjét, és elkezdte beleszedegetni az eldobott kacatot. Hét nap és hét éjjel dolgozott, de bizony meg nem látszott a munkája. Hej, a nyolcadik napon a szegény legény csüggedten telepedett egy tölgyfa árnyékába, és már-már azon gondolkozott, hogy hadd vesszen a muzsikáló palota, amikor megszólalt a tölgyfán ülő bagoly:

- *Uhum-buhum, el ne menj,
Sok kicsi sokra megy,
Mi vasüstödet megrakjuk.*

Szemétdombra elvisszük.

A szegény legénynek a földbe gyökerezett a lába, úgy megijedt a furcsa hangtól, de még arra sem volt ideje, hogy magához térjen, a bagoly máris hívta a verebet, a veréb hívta a vérebet, a véreb hívta az egeret, az eger hívta a

pelét, a pele hívta a békát, a béka hívta a bikát. Az állatok azonnal munkához láttak. Az egér, a pele és a béka a limlomot kapkodta. A szegény legény, a véreb meg a bika a teli vasüstöt tolt. A bagoly meg a veréb a barlang mélyéről hozta fel a kacatot. Így ment a munka pirkadattól alkonyatig, mindennap. Telt-múlt az idő, a szegény legénynek jó hosszú szakálla nőtt, míg sikerült az összes kacatot elvinni. Ekkor a Kévekötő kötelét elővette, egy tölgyfa vastag törzséhez erősítette. A vasüstöt vízzel teletöltötte, majd a mélybe leengedte. Ezután pedig ő is a kötélre beereszkedett. Szeme-szája elámult a csodálkozástól, hiszen a barlang mélyén egy hatalmas palotát pillantott meg. A bejáratot jégszlopok díszítették, a szobákban jégvirágos padló volt, a mennyezetet pedig ezer meg ezer jégcsap borította. A szegény legény a vasüstből egy kis vizet mert ki, evvel szép tisztára mosta a bejáratot, felsikálta a jégvirágos padlót, de még a megfakult jégcsapokat is egyenként megtörülgette. A tóba friss vizet engedett, a beteg lazacokat tiszta vízzel jól megmosta. Láss csodát, a halak egyszerűen meggyógyultak, táncra perdültek, így énekeltek:

- *Halastóban tiszta víz,*

Hat vak lazac nagyot néz.

Ripem-ropom a táncot,

Te legyél ma a párom.

- Mi ez a muzsika? – kérdezte, és már szaladt is a tóhoz a csengőhangú királylány.

Nem hitt a szemének, amikor a sziporkázó palotát meglátta. Örö-

mében énekelni kezdett, a jégcsapok meg csilingeltek.

*- A réten innen, dombon túl,
Vaskaputól bocskornyira,
Köves úttól lábnyomnyira,
A gyilkosgalóca tövében,
Egy barlangnak közepében,
Jégvirágos palotában,
Hidegvizű tavacskában,
Hat vak lazac táncra perdül,
Ici-pici jégcsap csendül.*

Ákom-bákom, gyere elő párom!

De erre már az öreg király, a királyné és a palota népe is kiszaladt, örömben táncolni kezdtek. A szegény legény délceg daliaként állt, de egy szó nem sok, annyi sem jött ki a száján. Életében nem hallott ennél szebb muzsikát, és még soha nem látott ennél szebb királylányt. Mégis összeszedte maradék erejét, odalépett az öreg királyhoz, és ezt mondta:

*- Halastódba vizet hoztam,
Lazacodat orvosoltam,
Jégcsapjaid csengnek-bongnak,
Add hozzám a leányodat!*

Az öreg király megveregette a szegény legény vállát, majd így szólt:

- Kedves öcsém, ezután te vagy ura palotámnak, íme itt a lányom keze, jégcsapcsengő csilingeljen!

A szegény legény és a csengőhangú királylány akkora lakodalmat csaptak, hogy réten, dombon túlra, a vaskapui bocskornyomtól egészen a köves úti lábnyomig elhallatszott. Még ma is élnek, ha meg nem haltak...

